

Sygn. akt VU 872/13

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR del. Urszula Sipińska-Sęk

po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2013 roku w Piotrkowie Tryb.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku A. T.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy

postanawia:

odrzuć odwołanie;

UZASADNIENIE

W dniu 9 maja 2013r. pełnomocnik wnioskodawcy M. K.wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.z dnia 4 kwietnia 2013r. odmawiającej prawa do dodatku pielęgnacyjnego. Wnioskodawcy zakwestionował, aby nie był niezdolny do samodzielnej egzystencji.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.wniósł o odrzucenie odwołania podnosząc, że decyzja organu rentowego została oparta na orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS, od której wnioskodawca nie wniósł sprzeciwu do Komisji Lekarskiej, a odwołanie opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Stosownie do treści art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. Sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Przepis 3¹ zd. pierwsze art. 477⁹ k.p.c. w istocie ustanawia niedopuszczalność odwołania w sprawach o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji w przypadku niewyczerpania dwuinstancyjnego postępowania dotyczącego orzecznictwa lekarskiego przed organem rentowym. Prowadzi ono do odrzucenia odwołania, gdy ubezpieczony nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika, a odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

W będącej przedmiotem osądu sprawie wnioskodawca nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a odwołanie opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika. Wnioskodawca twierdzi bowiem, że jest w dalszym ciągu osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji, podczas gdy lekarz orzecznik

ZUS w swoim orzeczeniu nie stwierdził niezdolności do samodzielnej egzystencji. Niezdolność do samodzielnej egzystencji jest zaś przesłanką, od spełnienia której zależy prawo wnioskodawcy do dodatku pielęgnacyjnego zgodnie z art. 75 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

W uchwale z dnia 15 marca 2006 r., II UZP 17/05 (OSNP 2006/15-16/245) Sąd Najwyższy stwierdził, że na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. sąd odrzuca odwołanie, w którym ubezpieczony podnosi wyłącznie zarzuty przeciwko orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS w kwestiach określonych w art. 14 ust. 1 pkt 1 - 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.).

„Oparcie odwołania wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika” dotyczy każdego takiego orzeczenia, a więc wszystkich kwestii ujętych w art. 14 wyżej wskazanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy lub śmierci z określonymi okolicznościami, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do samodzielnej egzystencji oraz celowości przekwalifikowania zawodowego. W każdym z tych wypadków orzeczenie lekarza orzecznika stanowi podstawę do wydania decyzji w sprawie o świadczenie, do którego prawo uzależnione jest od stwierdzenia niezdolności do pracy, niezależnie od tego, czy chodzi wyłącznie o stwierdzenie niezdolności do pracy, czy pozostałe kwestie.

Natomiast w uzasadnieniu powołanej wyżej uchwały Sąd Najwyższy, między innymi, wskazał, że nie wniesienie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika oznacza, że wnioskodawca zgadza się, iż wszystkie stwierdzenia w nim zawarte są prawdziwe. Tym samym proces ustalania okoliczności faktycznych, mających znaczenie dla nabycia prawa do renty zostaje zakończony. Odrzucenie odwołania jest zatem uzasadnione i konieczne, jeśli sprawa dotyczy świadczenia z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo zależy od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawą wydania decyzji jest orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, gdy odwołujący się nie wniósł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika do komisji lekarskiej ZUS oraz gdy odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Biorąc pod uwagę, że sprawa dotyczy prawa do dodatku pielęgnacyjnego, które to prawo jest uzależnione od powstania niezdolności do samodzielnej egzystencji, a odwołanie opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia Lekarza Orzecznika, a mianowicie nie stwierdzenia niezdolności do samodzielnej egzystencji ubezpieczonego, od którego wnioskodawca nie wniósł sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. orzekł jak w postanowieniu.